

Z tomu *Pridem takoj (Zaraz wracam, 2011)*

przełożyła Agnieszka Będkowska-Kopczyk

Z cyklu: *Monologi*

*Seamus Cody, przewoźnik i kupiec, traci wzrok
Galway, Irlandia, koniec XIX wieku*

Ptaki opadają i wlatują
w moich źrenicach. Zmięczona
ciecz szklista, mówią, ale to są
moje ptaki, których lot jest nieskończenie
łagodny. Nie mają skrzydeł, opadają jak
płatki śniegu i przyciemniają mój wzrok

w jasność. Rzeczy i zdarzenia
tracą kontur,
ale ich istota pozostaje. Mrugają
do mnie przez prawie-wzrok jak światło.
Nie łapię już ostrości. W ciepły zimowy dzień
sama łagodność:
delikatne dzwonienie kołyszących się
masztów. Kryształy soli
zbierają się na zagubionej nici
tego dnia. Dzisiaj dzień patrzy na mnie
białymi oczyma.

*Monika Levinski, młoda wolontariuszka w kampanii prezydenckiej
Washington, USA, XX wiek*

Pana szanowny chuj, Panie Prezydencie,
jest majestatyczny. Przepraszam, ale niech Pan pomyśli,
dotykam świętej mocy swojej ojczyzny,
najlepszej i najważniejszej na świecie.
Już w przedszkolu mówiła mi mama:
Moniko, urodziłaś się do rzeczy wielkich!

Ja przepraszam, ale on naprawdę jest piękny. Potężny, ogromny,
wzrastający dziko, jakaż pulsująca moc!
Ma delikatną skórkę, jest tak drżący, tak wrażliwy
w swojej potędze... ojczyzniany żar
przepętnia moją pierś i ją napina:
swoje życie bym oddała, by go uratować, zbawić!

Chce mi się płakać.
Tak jak pierwszego dnia w szkole, gdy uniesiono
amerykańską flagę. Cała przeszłość, nieszczęśliwa mama,
i to, że tatuś nas zostawił, a na podwórku nie umiałam
skakać na skakance, wszystko to ginęło i rozptyływało się
we wspaniałej wizji: służyć Bogu i ojczyźnie!
Bogu, który nas wybrał,
byśmy nieśli jego przesłanie:
kosmiczną miłość. Nas, młodych Amerykanów,
i Pana, naszego ojca-przywódcę.

Och, wreszcie spełniają się moje sny nastolatki,
to, do czego się urodziłam,
gdy na okładkach swoich zeszytów
pisałam kredką do oczu:
Ameryko, nadchodzę!

Henry Masson, 46, ciemnoskóry francuski robotnik, któremu maszyna odcięła rękę do nadgarstka, po czym przyszyto mu rękę niemieckiego studenta, który zginął w wypadku samochodowym

Marsylia, Francja, XX wiek

Mam Boską rękę, rękę Boga.
Jest tak piękna, że aż chce mi się płakać.
I poruszam nią, ja, ja nią poruszam, widzicie?
Kciuk, palec wskazujący, środkowy...
Moja wola porusza palcem Bożym.
Jak to było?
Kogo dotknie palec Boży...
Ja jestem palcem Bożym.
Powstanie z martwych ten, kogo dotknę.
Albo umrze, jeśli żył.
Moja ręka jest czarna,
a palce białe, delikatne, cienkie.
Kto by pomyślał, że Bóg jest Niemcem?

Nic już nie jest takie jak przedtem.
Prześwietlam to, czego dotykam.
Tworzę z niczego, pogrążam w nieistnieniu.
Gdy śpię, ręka świeci w ciemności,
na moich piersiach.

Z cyklu: Antygona i okruszki

*

Gdy przybyłam, nad moim
miastem wisi srebrny znak,
znikający księżyc. Miasto z grobami
w parku, kamiennymi igłami, na których
powinna rozłożyć jedzenie i szklanki z napojami.
Żyć wśród zmarłych, spokojnie,
jak zmarli żyją wśród nas, od zawsze.
Nosimy swoich ukochanych zmarłych ze sobą,
rozmawiamy z nimi, a trawa jest bardziej
zielona, a wrony mają bardziej ostateczny głos.

Długo chodziłam
po czerwonej zorzy, po poczerwieniałej wodzie.
Ziemia zakwitła pod moimi
nogami jak niezapominajka. A kosmos
nie był czarny, był czerwony,
morze było zakrwawione, cały ocean
rozlał się w eterze jak wody porodowe,
wody podczas narodzin okrutnego boga.
Lecz ten bóg nie ma twarzy, nie ma
głowy, zakłada sobie dziwne
maski – zawsze inne.

(Antygona)

*

Pałac królewski błyszczy marmurem i światłami
jak każdy pałac
w pałacu królewskim sprawdzają cię i wpisują
do kartoteki
jak we wszystkich pałacach
jak w każdym pałacu mężczyźni są smutni
a kobiety jeszcze bardziej zmęczone smutne
ale tu śmieją się – ze smutku
smutku i chęci do życia
melancholii wisielca
co kołysze się w długich śpiewających wokalach

w mieście są domy
podziurawione strzałami
na wpół zburzone na wpół odnowione
jak martwe ciała jak szkielety
pokazują żebra i ścięgna żyły
krew już dawno odciekła

w mieście jest most zburzony
zbudowany zburzony zbudowany zburzony
zbudowany
kiedyś znów będzie zburzony
a potem znów może zbudowany

wojna jest jak rak
pożera niszczy pali

(Chór)

*

Strach

rośnie we mnie i mnie wyjąławia.
Mój obwód staje się coraz cieńszy.
Szybki zając lęku
przebiega po moich piersiach,
długa biała sierść
zatyka moje nozdrza,
aż nie mogę oddychać.
Wpada na kruche
szklane nici,
trzymające nade mną
ziemiste niebo.
Łamie się cienkim,
mlecznym dźwiękiem
a na mnie spadają ciężkie,
czarne płachty nieba.

(Ismena)

*

Tu jestem, obejmij mnie.

Pamiętasz, Ismeno, nasze samotne
noce dziecięce? Gdy leżałyśmy opuszczone,
w ciemności. Nie wolno nam było wołać.

Nikomu nie wolno było się do nas zbliżyć. Córy
królewskie! Leżąc koło siebie, drżałyśmy,
skóra przy skórze. Szepotałyśmy do siebie
miłe, uśmiechnięte słowa.

Gdy się głaskałyśmy, nastąpiła
między nami jasność, stałyśmy się
małym płonącym słońcem. Rankiem
obudziłyśmy się z przeplecionymi włosami –
wtedy to obiecałyśmy sobie, że zawsze będziemy
razem. Zapomniałaś? Naprawdę wszystko
zapomniałaś?

(Antygona)

*

Jak samica wilka rozszarpałam zębami
swoje wnętrze,
zjadłam swój zarodek.
Zabić swoje dziecko.
Zabić możliwość nowego świata.
Trudno wykrzyczeć ból,
to, że sama zabijasz życie
w sobie – i to nie swoje, obce!
Jakże czarna jest ta noc,

co zabija w sobie obce.
Jakże czarna musi być
noc, co zabija w sobie obce.
Ja zabiłam, ja rozgryzłam
pępowinę. Mój drugi syn
nie żyje. Hajmon, martwy!
Zabity ojca słowem,
martwy.
Nie, nie wydam już dziecka na ten świat!
Niech mężczyźni sami rodzą
synów na zabójstwa,
córki, żeby je jeszcze żywymi
zamurować w śmierci.
Nie, nie chcę już rodzic
na taki świat.

(Eurydyka, żona Kreona)